
Kupcsulik Ágnes

NÉHÁNY LÉNYEGTELEN HOLMI

(csend kéne csend
olyan zivatarelőtti
mikor azt mondod nincs szél
mikor azt mondom pihen
pedig
fák mögül izmait megfeszítve figyel
jelre vár
csend kéne
de a mennydörgés tudása nélkül)

(nálam volt a tudás
de nem engedték át a vámon
csak egy-két foszlányt
azt is úgy ha
földi szavakra váltom)

[1997]

Molnár András

ÉRTEKEZÉS A...

(pótszerről)

Nem ihlet nélkül,
nem is rosszhiszeműen.
Mintha csak főznél.

Hivatásosan:
egy kis fű meg áhitat.
(ő... mintha öz-nél),

[1997]

demoralizál:
az európai-utas-
módszer a ludas.

(*módszerről*)

A bölcsek kertje
semmi nő, mégis célja
teljes: ül, eszik.

Ha én azt mondom,
nem vagyok senki, akkor
nem vagyok senki!

[1998]

Bodnár Erika

BABONAKÖD

Egyszerű vándor az éj barnafellege
Csöndbe vesző
Lépteink, suttogó félszavaink felett.
Megállunk és körém a perc ébersége
Pókhálót sző.
Kétes óra csábít, hatalmam elveszett.
Futunk pár lépést és már körben is ülünk.
Az izzó bor
Felhevít, mindenkit megszerettet velem,
A gyertya tüzet idéz, mi is ürülünk
A pohárral.
Hallom távolban anyám szavát: enged
(Félálomba ringat csivitelő madár),
Tilt és szeret.
Bűntudatom kése hasít, keze facsar.
Szobám falán az aggódó rajzolt sámán
Int és szenved.

A szürke hajnal babonaköddel takar.
Álmatlanul bújok össze a párával,
Csendesen forr
Bennem vízízű háborgó vér, hiteget.
A tó egy földdarab közepén nádassal...
Ez vagyok én,
Szívem, szemedben, mint óceánban elsüllyedt sziget.

[1998]

Határ Győző

ÉVIDŐ

járok az évidő nagy végein
s le-leterítnek gyengeségeim

csak hápogok mint forró újszülött
és érzem hülök egyre gyengülök

világ folyását nézmem – ez maradt
ahogy zúr / bűn / zaj / baj lezajlanak

öröm mely örvény ujjong és kitör
kudarcra csőd nyeresre nagy siker

de mint kinek értetni nem szabad
a kiállított ritka tárgyakat

érezem a vizsla termék-őreit
tíz vasvilla szem a gerincemig

hatol!... nekem csak az üveg alatt
szabad figyelnem hogy mint zajlanak –

és történülnek milljom mindenek
a Mindenségben – végidőm pereg

szú percig hó hull langy teám iszom
s Majálisomból – Múzeálisom

így lett: csonka lét minek dolga más
nincs csak a tapintatos távozás

– annak kiért a csillagbükköny ég
üzen: s ő ráhúzza függönyét

[1999]

Keszthelyi Rezső

KÖZÖNY

Az ég íve; ahogy egy kéz intésén
bandukolsz, olyanon, amely nem ad jelt,
hová, mire és miért mutat – kócsagok lép-
bolygásba foszló ezüstfehér tollai, a-
vagy szemek ér-penésze-e, és fénysötétek
tömegei; pusztán agyvelőd éli másképp a
se nem halandót, se nem halhatatlant, ama
gyönyör-közönyt – lehet holdalak – változás-
vonulás, lehet virágot virágzó virág; azt, ami
egy sem, és teremti folyvást tértelensége pillanatát.

[1999]

Fabó Kinga

CSAK HA MUSZÁJ, SZAMURÁJ

Tartozhat-e egy lélekhez két test?
Vagy ez eleve kétes gondolat?
Lehet ugyanannak a léleknek

két különböző, mégis egy
testbe kódolt külön útja?
Valóban két külön út az?

Vagy közös kör, külön-külön
körbefutva, amelynek a középpontja
egy? Kerülgetjük. Együtt

nem érhetjük el.
Én – a gésa – rés a biztonságán.
Ha bevallja: a rés nyeli

el. Ha tagadja: a hiány.
Az én hibám? Ha megfejti:
saját képmása veti ki.

Két egymásnak szánt jel, hívás:
nagy kihívás mindezt sejtve,
egymást, önmagukat mégis

ezért félreértve, rejtve,
Megfeszül a lélekpánt.
Két jelöletlen jeltárgy

között – lehet más? Megöl, ha mégis
megjelöl. Ha megjelölöm: megölöm.
Őrök, megváltatlan jelek között

gyötör, gyötröm – egymást félve.
Jelnek nincs jó megfejtése.
Úszkál-csúszkál a jel alatt:

végleg rögzítetlen marad.
Vagy fixálom: szégyenbélyeg.
Hiába a közös lélek,

és a két test, összeforrva,
ha két külön úton jár.
Hát nem muszáj, szamuráj.

[1999]

Fecske Csaba

NEM TUDHATTUK

Sose lehet tudni mi jön
a következő lépés hova visz
ami fontos elidőzik
egy kicsit mindig többet veszítünk
mint amennyink volt
a lemenő nap mint felpuffadt
vízihulla lebegett féltünk csónakba
szállni valahol egy rózsa neszezett
kóbor kutya szemében tűnt el az alkonyat
csillagokkal vesződött a víz
csónakkal a nádas műtétje lesz
mondta az anyja hirtelen ahogy
a gyermek a kályhától kapja el kezét.

*

Cinke repült a kert fölött
a kávé szürcsöltük épp
szemem egyre gyakrabban
időzött el törékeny alakján
akkor kapcsolta le mindig a villanyt
átadva a teret az éjszakának amikor
a legnagyobb a veszteség a terasz
az előzékeny lugas a széllel ahol éltünk
s ahol talán még élünk ma is egy fürkésző

szempár fókuszában hátunk mögött
a szemérmesen hámló vakolatú ház
Hogyan ért véget augusztus
ki tudná megmondani a gyerekek
a partra futottak ellopta arcukat
a nádas hogyan ért véget augusztus
ahogyan a kérdés szavait kimondtad
megbotolván a mohos kőben amikor
fenyők illatával megérkezett a szél
volt egy naplementénk műtéti hegre
emlékeztető vörös csíkkal a láthatáron
egyetlen szál cigaretta
az éjszakában egészen áttetsző lettél
a holdsütésben bőrdnek szinte üveghangja
volt a hullámozás távoli neszezése
feküdt közénk egy ifjú test tragikus
meztelensége

*

A levelek változó színe a kertben
a vízen iramló fehér talpú szél ezek
maradtak belőle titkaim egy ezentúl
bármikor előhívható kép öröme szomorúsága
a lábnyomok mindig emlékeztetnek
valakire és tűnődsz
milyen messziről is jön aki jön
a fájdalom és izgalom grimaszával
az arcán kit képzeljük a lámpafény
udvarába akkor még nem tudhattuk
mi jön majd mivé lesz
a féltényérnyi arc amit még
képes fölidézni az elvadult emlékezet

[1999]